

Марта мисли, че и Срѣдиземно море, и всички морета въ свѣта не сж по-хубави отъ тѣхната кжщица въ Созополъ. Богданъ хапе устни и ругае въ себе си американцитѣ, които никога не услужватъ съ нищо.

По-късно, когато стигнаха до първитѣ пресѣчни улички на града, Марта спрѣ.

— Ще си ходя оттукъ.

— Ела утре пакъ на пристанището.

— Ще дойда. Ще донеса и едно писмо. Щомъ знаешъ чужди езици, ще ми го прочетешъ.

— Откъде е това писмо?

— Отъ Братислава е. А знаешъ ли какво — ти недей се напива така.

— Ти ела утре, пкъ́ другото лесно, — отвърща Богданъ и завива къмъ крѣчмата Моряшка почивка.

На следния день натиска педала и вижда, какъ изрѣзаното капаче съ щѣркела пада въ сандѣчето. Отдавна поставиха предпазна скоба предъ ножа. Нѣма вече опасностъ да изгуби прѣститѣ си. Работата му е по-спокойна. Ненуждно е да бжде винаги нащрекъ. Но затова пкъ́ машината му стана монотонна и омразна. Отнеха му и това последно право — да си отрѣже прѣститѣ. Какво всѣщностъ му остана?

Цѣлия день му е скучно и кисело. Машината нѣкакъ не върви. Ножътъ ту изтрака надолу, ту се прибере нагоре — еднообразно и равномѣрно. Ако Рокфелеръ разбираше отъ работата си, отдавна би наредилъ да го уволнятъ оттукъ и да го замѣнятъ съ автоматическа подавачка. Тя би му вършила сжщата работа. А и той щѣше да се огледа за нѣщо друго.